

คำวินิจฉัยของ นายชุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๕ - ๕๐/๒๕๕๕

วันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ส่งคำโต้แย้งของนางทัศนีย์ ศิริชัย จำเลย ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๔๖/๒๕๕๕ และนายดลชนะ ศิริชัย จำเลย ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๔๗/๒๕๕๕ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่า คำร้องทั้งสองมีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยเป็นอย่างเดียวกัน จึงให้พิจารณาคดีทั้งสองรวมกัน

ความเป็นมาของเรื่องประกอบด้วยข้อเท็จจริงตามคำร้อง ข้อกฎหมาย ข้ออ้างของทุกฝ่ายปรากฏในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ยุติในเบื้องต้นว่า เดิมผู้ร้องทั้งสองเป็นลูกหนี้ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๓ โจทก์ได้เข้ารับโอนสิทธิเรียกร้องจากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นสถาบันการเงินตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ หลังจากโจทก์ได้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากธนาคารดังกล่าวแล้ว ได้ติดตามทวงถามให้ผู้ร้องทั้งสองชำระหนี้ แต่ผู้ร้องทั้งสองเพิกเฉย โจทก์จึงฟ้องต่อศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ให้ผู้ร้องทั้งสองชำระหนี้ตามสัญญาและเรียกค่าเสียหาย ผู้ร้องทั้งสองจึงอ้างรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า

๑. พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่

๒. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๔) มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๘๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ หรือไม่

สำหรับประเด็นข้อ ๑ เห็นว่า ตามคำฟ้องของโจทก์เป็นกรณีโจทก์ฟ้องบังคับให้ผู้ร้องทั้งสองชำระหนี้ตามสัญญาที่ผู้ร้องทั้งสองทำไว้กับเจ้าหนี้เดิมคือ ธนาคารดีบีเอส ไทยทูนฯ และหนี้ตามสัญญาถึงกำหนดชำระแล้ว เมื่อปรากฏตามคำฟ้องของโจทก์ว่าโจทก์และธนาคารดีบีเอส ไทยทูนฯ ได้แจ้งเรื่องการโอนสิทธิเรียกร้องให้ผู้ร้องทั้งสองทราบโดยชอบแล้ว (ตามเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๖-๘) ซึ่งผู้ร้องทั้งสองมิได้ปฏิเสธข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงต้องถือว่า ผู้ร้องทั้งสองรับว่ามีการโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้รายนี้ระหว่างโจทก์กับธนาคารดีบีเอส ไทยทูนฯ เจ้าหนี้เดิม และได้แจ้งการโอนให้ผู้ร้องทั้งสองทราบโดยชอบแล้ว การโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างธนาคารดีบีเอส ไทยทูนฯ กับโจทก์ จึงมีผลสมบูรณ์ตามกฎหมาย มีผลผูกพันผู้ร้องทั้งสองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องผู้ร้องทั้งสองได้โดยชอบ แม้จะมีใช้คู่สัญญาเดิมของผู้ร้องทั้งสองก็ตาม แต่โจทก์ก็มีสิทธิเพียงเท่าที่เจ้าหนี้เดิมมีต่อผู้ร้องทั้งสองเท่านั้น ในขณะที่เดียวกันหากผู้ร้องทั้งสองมีข้อต่อสู้เจ้าหนี้เดิมอย่างไรก็สามารถยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้คนใหม่ได้ทุกประการ การเปลี่ยนตัวเจ้าหนี้จึงมิได้ทำให้ผู้ร้องทั้งสองต้องเสียเปรียบในเชิงคดีแต่อย่างใด ในกรณีตามคำฟ้องของโจทก์ ศาลจึงมีอำนาจวินิจฉัยแต่เพียงว่า การโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างธนาคารดีบีเอส ไทยทูนฯ กับโจทก์ชอบด้วยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ หรือไม่ สัญญาที่โจทก์นำมาฟ้องมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย เป็นการพนันวิสัย หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๐ หรือไม่ หนี้ตามสัญญาถึงกำหนดชำระแล้วหรือไม่ และผู้ร้องทั้งสองจะต้องรับผิดชอบตามสัญญาหรือไม่ และเพียงใดเท่านั้น ศาลไม่อาจหยิบยกกฎหมายอื่นใดที่ผู้ร้องทั้งสองกล่าวอ้างขึ้นวินิจฉัยเพื่อลบล้างอำนาจฟ้องรวมทั้งสิทธิตามสัญญาที่โจทก์ได้รับโอนมาจากเจ้าหนี้เดิม อันเป็นการคุ้มครองสิทธิของเจ้าหนี้ที่จะพึงได้รับชำระหนี้จากลูกหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ จึงมีใช้บทบัญญัติของกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง จึงไม่รับพิจารณาวินิจฉัยในประเด็นข้อนี้

ส่วนประเด็นข้อ ๒ เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑ (๒) (๓) (๗) เป็นบทนิยามหรือความหมายของคำว่า “คดี” “คำฟ้อง” และ “กระบวนการพิจารณา” ที่ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งทั้งฉบับ รวมทั้ง มาตรา ๕๕ ก็เป็นเพียงบทบัญญัติที่วางหลักเกณฑ์ทั่วไปว่า กรณีเช่นไรจึงจะสามารถนำคดีขึ้นสู่ศาลได้ บทบัญญัติมาตรา ๑ (๒) (๓) (๗)

และมาตรา ๕๕ ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งดังกล่าว มิได้มีข้อความตอนใดที่มีลักษณะเป็นการลิดรอนสิทธิเสรีภาพของผู้ร้องทั้งสองตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้หรือทำให้ผู้ร้องทั้งสองต้องเสียเปรียบในเชิงคดีหรือจะต้องแพ้คดีสถานเดียว ดังนั้นเมื่อโจทก์มีอำนาจฟ้องผู้ร้องทั้งสองได้โดยชอบตามที่กล่าวมาแล้วในการวินิจฉัยประเด็นข้อ ๑ ข้อโต้แย้งของผู้ร้องทั้งสองในประเด็นข้อ ๒ ดังกล่าว จึงถือได้ว่าไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามนัยของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคสอง ทั้งเมื่อปรากฏว่าคดีของผู้ร้องทั้งสองยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้นยังมิได้มีคำพิพากษาชี้ขาดคดี จึงยังไม่อาจนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ ซึ่งอยู่ในลักษณะ ๒ ว่าด้วยการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งมาใช้บังคับแก่คดีของผู้ร้องในขณะนี้ เพราะคดีอาจยุติลงโดยไม่มีการพิพากษา เช่นมีการประนีประนอมยอมความหรือโจทก์อาจถอนฟ้องในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้นก็ได้ ข้อโต้แย้งของผู้ร้องทั้งสองที่เกี่ยวกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ ว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหลายมาตราดังกล่าว จึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคสอง และเห็นสมควรไม่รับพิจารณาวินิจฉัยเช่นเดียวกัน

อาศัยเหตุผลดังที่กล่าวมา จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ